

אוראל שרפ

ימי ספירה ותורה: ר' עקיבא

רבי עקיבא / דליה רביקוביץ

רבי עקיבא איש צנוע היה רועה בין הרועים
את עדרי כלבא שבוע עד שנתו הארבעים.
ראתה אותו רחל בתו של כלבא שבוע.
ראתה אותו רחל שהוא מעולה וצנוע
אמרה לו רחל בחשאי: "קח אותי לאשה
בתנאי שתקדיש זמנך ללימוד התורה
הקדושה"
והיו גרים במתבן, בגורן אחד לא ידוע
זוג אחד פשוט ללא שם שהיה מעולה וצנוע
ובבוקר היה מלקט התבן מתוך שעה.
אמרה לו רחל: "תהיה, אהובי, גדול בתורה.
קם הרבי ונסע לבירה לגמוע תורה כמבוע
ושם בגורן נשארה בתו של כלבא שבוע.
ומקץ עשרים שנה, כאשר הלבין שעה
שב בעלה לביתו והוא גדול בתורה.
חזר הרב לביתו וכל נפשו געגוע
חזר הרב אל אשתו, בתו של כלבא שבוע
הדפוח משם תלמידיו אמרו לה: "סורי
אשה!"
אמר הרב: "הניחוח, כי היא תורתני
הקדושה"

בבשרו של עקיבא / רבקה מרים

רחל רחשה בבשרו של עקיבא
עוד בטרכם הפיק הוא תורה,
עוד לפני שפלחוהו מסרקות של ברזל.
האמנם נדע הבשר את שעתיד לקרות בו
ותחת אצבעותיה הנה מצוח?
צחור הנה בשרו של עקיבא.
רחל, אחר כך,
בישבה לבדה,
שעות ארכות בוחנת היתה את אצבעו תיה
שאף שונדות היו
בקעו נקדות אדמות בקצותיהן.

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף סב עמוד ב

ר"ע רעיא דבן כלבא שבוע הוה, חזיתיה ברתייה דהוה צניע ומעלי, אמרה ליה: אי מקדשנא לך אזלת לבי רב? אמר לה: אין. איקדשא ליה בצינעה ושדרתיה. שמע אבוא אפקה מביתיה, אדרה הנאה מנכסיה. אזיל יתיב תרי סרי שנין בבי רב. כי אתא, אייתי בהדיה תרי סרי אלפי תלמידי. שמעיה להווא סבא דקאמר לה: עד כמה קא מדברת אלמנות חיים? אמרה ליה: אי לדידי ציית, יתיב תרי סרי שני אחריני. אמר: ברשות קא עבידנא, הדר אזיל ויתיב תרי סרי שני אחריני בבי רב. כי אתא, אייתי בהדיה עשרין וארבעה אלפי תלמידי. שמעה דביתהו הות קא נפקא לאפיה, אמרו לה שיבבתא: שאילי מאני לבוש ואיכסאי, אמרה להו: +משלי י"ב+ יודע צדיק נפש בהמתו. כי מטיא לגביה, נפלה על אפה קא מנשקא ליה לכרעיה, הוּו קא מדחפי לה שמעיה, אמר להו: שבקוה, שלי ושלכם שלה הוא. שמע אבוא דאתא גברא רבה למתא, אמר: איזיל לגביה, אפשר דמפר נדראי. אתא לגביה, א"ל: אדעתא דגברא רבה מי נדרת? א"ל: אפילו פרק אחד ואפי' הלכה אחת. אמר ליה: אנא הוא, נפל על אפיה ונשקיה על כרעיה, ויהיב ליה פלגא ממוניה. ברתייה דר"ע עבדא ליה לבן עזאי הכי. והיינו דאמרי אינשי: רחילא בתר רחילא אזלא, כעובדי אמה כך עובדי ברתא. רב יוסף בריה דרבא שדריה אבוהי לבי רב לקמיה דרב יוסף, פסקו ליה שית שני. כי הוה תלת שני מטא מעלי יומא דכפורי, אמר: איזיל ואיחזינהו לאינשי ביתי. שמע אבוהי, שקל מנא ונפק לאפיה, אמר ליה: זונתך נזכרת? איכא דאמרי, אמר ליה: יונתך נזכרת? איטרוד, לא מר איפסיק ולא מר איפסיק.